

Nem értünk mi semmit. Nem érthetünk mi semmit. Hiszen mi csak a jóhiszemű, egyszerű emberek vagyunk. Akik jóhiszemű, megbízható vezetőket választunk meg, hogy a megfelelő helyen, a megfelelő időben számunkra, a nevükben a legjobb döntést hozzák.

Természetesen sokfélék vagyunk, így a legjobb döntést sem mindig ugyanúgy látjuk. Ezért aztán két vagy több csoportra oszlanak a megválasztottak. Ez még jó is, gondolnánk naivan. Hiszen egyik a másik felett valamiféle kontrollt jelent. Kihegyezik a jó döntéseket.

Hisszük mi, a kicsi emberek.

Mindenesetre, így leegyszerűsítve, ez lenne a demokrácia, a többpártrendszer lényege. Ez így működik nagyban, a nagy fehér kócerájban és így működik kicsiben, a mi kicsi fehér kócerájunkban. Legalábbis ez az elmélet.

Mégsem akar ez így sikerülni a mindennapokban. De a miértjét nem érthetjük, hisz túl buták vagyunk hozzá. Hiába látjuk, hogy ez így nem jó, itt a bársonyszékes ovális asztalnál is csak akadozva és gyéren születnek a jó döntések.

Feleslegesen választjuk meg az egyiket vagy másikat, nem a mi érdekeinket nézik. Tesznek-vesznek, de legfőképp eltesznek. Aztán

ha morgolódunk, csontot dobunk közénk.

Ezzel egy darabig elvagyunk. Harcolunk érte, morgunk egymásra, s addig sem figyelünk rájuk. Aztán újra választunk. Most esélyt adunk a másiknak és várjuk, hogy bizonyítson. De csak várunk. Nem történik semmi. Egy darabig a diadalittas mámorban úszkálnak, örömtáncot járnak, hogy

vége ők ülnek a nagy székben.

Elfelejtik, hogy a cél nem a másik legyőzése, hanem a mi képviselőtünk. Emlékszünk, a megfelelő időben, a megfelelő helyen, számunkra a legjobb döntést hozni. De nem, azt hiszem nem emlékszünk már.

Hadakozás. A megvalósításra nincs idő, mert csak hadakoznak, gátolnak és egymást marják. Amikor az elszámolás ideje van, csak mutogatnak, egymásra húzzák a vizes lepedőt. De mi ez az egész? Az okosabbak azt mondják, hogy színjáték, így nem tűnik fel annyira, hogy tesznek-vesznek, eltesznek. El, a közösből.

Néha azért megmutatják, milyen jók is tudnak lenni. Megváltóként vezetnek aszfaltozott úton az ígéret földje fele. Rózsa Sándor módjára harcolnak az igazságunkért, az egyenlő

részesedésért. Kár, hogy ezt csak minden négyéves ciklus utolsó negyedében teszik.

De miket is írok, hisz nem érthetem.

Én ehhez túl hülye vagyok. Nem ismerem a napi munkájukat, a sok jót, amit tesznek, a sok harcot, amit értünk vívnak, így nem is szólhatom meg őket.

Ha véletlen mégis felfedeznék valami mesterkélt dolgot, akkor sem szólhatok, hisz nem ismerem a háttérsztorit, nem láthatok a színpalak mögé, így megint csak nem érthetem. Hiszen én vagy te, csak egy kicsi, buta szélben ringó porszem vagyunk.